

BOODSCHAP VAN DE HEILIGE VADER FRANCISCUS VOOR DE 59STE WERELDGEBEDSDAG VOOR ROEPINGEN

Geroepen om de menselijke familie op te bouwen

Geliefde broeders en zusters,

Terwijl in onze tijd de ijzige winden van oorlog en onderdrukking nog steeds waaien en wij vaak getuigen zijn van verschijnselen van polarisatie, zijn wij als Kerk een synodaal proces gestart: wij voelen de dringende noodzaak om samen op te trekken en daarbij de dimensies van luisteren, participatie en samen delen te cultiveren. Samen met alle mannen en vrouwen van goede wil willen wij eraan bijdragen *de menselijke familie op te bouwen*, haar wonden te genezen en haar te richten op een betere toekomst. In dit perspectief zou ik met u willen nadenken over de brede betekenis van “roeping” in de context van een synodale Kerk die luistert naar God en de wereld.

Geroepen om allen hoofdrolspelers van de zending te zijn

Synodaliteit, samen optrekken is voor de Kerk een fundamentele roeping en alleen tegen deze achtergrond is het mogelijk de verschillende roepingen, charisma's en ambten te ontdekken en tot hun recht te laten komen. Tegelijkertijd weten wij dat de Kerk bestaat om te evangeliseren en uit zichzelf te treden en het zaad van het evangelie in de geschiedenis te zaaien. Daarom is deze missie juist mogelijk door een synergie tussen alle pastorale werkvelden tot stand te brengen en – nog daaraan voorafgaand – alle leerlingen van de Heer erbij te betrekken. Immers, “krachtens het ontvangen doopsel is ieder lid van het Volk van God een missionaire leerling geworden (vgl. Mat. 28, 19). Iedere gedoopte, wat zijn functie in de Kerk en de mate waarin hij onderricht is in het geloof ook is, is een actieve medewerker van de evangelisatie” (Apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 120). Wij moeten ons hoeden voor een mentaliteit die priesters en leken scheidt door de eersten als hoofdrolspelers en de laatsten als uitvoerders te beschouwen en we moeten de christelijke zending voortzetten als één Volk van God, leken en herders samen. Heel de Kerk is een evangeliserende gemeenschap.

Geroepen om hoeders te zijn van elkaar en van de schepping

Het woord “roeping” moet niet in een beperkte zin worden opgevat als zou het alleen verwijzen naar hen die de Heer volgen op de weg van een bijzondere wijding. Wij zijn allen geroepen deel te nemen aan de zending van Christus om de verstrooide

mensheid te verenigen en te verzoenen met God. Meer in het algemeen krijgt iedere mens, nog voordat hij de ontmoeting met Christus beleeft en het christelijk geloof omarmt, met de gave van het leven een fundamentele roeping: ieder van ons is een door God gewild en bemind schepsel, waarvoor Hij een unieke en bijzondere gedachte heeft gehad, en wij zijn geroepen deze goddelijke vonk, die in het hart van iedere man en iedere vrouw woont, in de loop van ons leven te ontwikkelen door bij te dragen aan de groei van een mensheid die wordt bezielde door liefde en wederzijdse aanvaarding. Wij zijn geroepen om elkaars hoeder te zijn, banden van eensgezindheid en wederzijds delen op te bouwen, de wonden van de schepping te helen, opdat haar schoonheid niet wordt verwoest. Kortom, om één familie te worden in het wonderbaarlijke gemeenschappelijke huis van de schepping in de harmonische verscheidenheid van al zijn onderdelen. In deze brede betekenis hebben niet alleen individuen, maar ook volken, gemeenschappen en groepen van verschillende herkomst een "roeping".

Geroepen om de blik van God te accepteren

In deze grote gemeenschappelijke roeping voegt zich de meer bijzondere roeping die God tot ons richt door ons bestaan met zijn Liefde te bereiken en het te richten op het uiteindelijke doel, een volheid die zelfs over de drempel van de dood heen gaat. Zo heeft God naar ons leven willen kijken en kijkt Hij ernaar.

Aan Michelangelo Buonarroti worden de volgende woorden toegeschreven: "Ieder blok steen heeft een beeld in zich en het is de taak van de beeldhouwer het te ontdekken". Als dit de blik van de kunstenaar kan zijn, dan kijkt God des te meer zo naar ons: in dat meisje van Nazareth heeft Hij de Moeder van God gezien; in de visser Simon, zoon van Jona, heeft Hij Petrus gezien, de rots waarop Hij zijn Kerk wilde bouwen; in de tollenaar Levi heeft Hij de apostel en evangelist Matteüs herkend; in Saul, de wrede vervolger van de christenen, heeft Hij Paulus gezien, de apostel van de heidenen. Zijn blik van liefde bereikt ons altijd, raakt ons, bevrijdt ons en verandert ons waardoor wij nieuwe mensen worden.

Dat is de dynamiek van iedere roeping: wij worden bereikt door de blik van God, die ons roept. De roeping is, zoals overigens de heiligheid, niet een buitengewone ervaring die maar voor weinigen is weggelegd. Zoals er een "heiligheid naast de deur" (vgl. Apost. exhort. *Gaudete et exsultate*, 6-9) bestaat, zo is er ook een roeping voor allen, omdat allen gezien en geroepen worden door God.

Een spreekwoord in het Verre Oosten luidt: "Wanneer een wijze naar het ei kijkt, weet hij de adelaar te zien; door naar het zaad te kijken, vangt hij een glimp op van een grote boom; wanneer hij naar een zondaar kijkt, weet hij een glimp op te vangen van een heilige". Zo kijkt God naar ons: in ieder van ons ziet Hij mogelijkheden, die soms onszelf onbekend zijn, en gedurende heel ons leven is hij onvermoeibaar aan het werk zodat wij die ten dienste kunnen stellen van het algemeen welzijn.

Zo wordt de roeping geboren dankzij de kunst van de goddelijke Beeldhouwer, die ons met zijn "handen" uit onszelf haalt, zodat zich in ons het meesterwerk aftekent dat wij geroepen zijn te zijn. In het bijzonder is het Woord van God, dat ons bevrijdt van egocentrisme, in staat ons te zuiveren, te verlichten en te herscheppen. Laten wij dan luisteren naar het Woord om ons open stellen voor de roeping die God ons

toevertrouwt! En laten wij ook naar onze broeders en zusters in het geloof luisteren, want in hun raad en voorbeeld kan het initiatief van God schuil gaan, die ons steeds nieuwe wegen wijst om te volgen.

Geroepen om een antwoord te geven op de blik van God

De liefdevolle en scheppende blik van God heeft ons op een zeer bijzondere wijze bereikt in Jezus. Sprekend over de rijke jongeling merkt de evangelist Marcus op: "Jezus richtte zijn blik op hem en had hem lief" (Mar. 10, 21). Op ieder van ons, man en vrouw, rust deze blik van Jezus, vol liefde. Broeders en zusters, laten wij ons door deze blik laten raken en laten wij ons door Hem boven onszelf uit laten stijgen! En laten wij leren naar elkaar te kijken, zodat de mensen met wie wij leven en die wij ontmoeten - wie zij ook zijn - zich welkom voelen, en ontdekken dat er iemand is die met liefde naar hen kijkt en hen uitnodigt al hun mogelijkheden te ontwikkelen.

Ons leven verandert, wanneer wij deze blik aannemen. Alles wordt een dialoog van de roeping, tussen ons en de Heer, maar ook tussen ons en de anderen. Een dialoog die, als ze ten diepste wordt beleefd, ons *steeds meer doet worden wie wij zijn*: in de roeping tot het gewijde priesterschap, om een instrument van de genade en de barmhartigheid van Christus te zijn; in de roeping tot het gewijde leven, om de lof van God en de profetie van een nieuwe mensheid te zijn; in de roeping tot het huwelijk, om wederzijdse gave en voortbrengers en opvoeders van het leven te zijn. In het algemeen in iedere roeping en ieder ambt in de Kerk, die ons roept om naar de ander en de wereld te kijken met de ogen van God om het goede te dienen en de liefde te verspreiden, met werken en woorden.

In dit verband zou ik de ervaring van dr. José Gregorio Hernández willen vermelden. Toen hij als arts in Caracas in Venezuela werkzaam was, wilde hij lid van de derde franciscaanse orde worden. Later dacht hij erover om monnik en priester te worden, maar zijn gezondheid liet dat niet toe. Toen begreep hij dat zijn roeping juist het medische beroep was, waarbij hij zich in het bijzonder opofferde voor de armen. Toen wijdde hij zich onvoorwaardelijk aan de zieken die getroffen waren door de epidemie van de zogenaamde "Spaanse" griep, die zich toen in de wereld verspreidde. Hij stierf, door een auto aangereden, toen hij uit een apotheek kwam waar hij medicijnen voor een oude patiënte van hem kwam halen. Als een voorbeeldige getuige van wat het wil zeggen de oproep van de Heer te aanvaarden en er volledig gehoor aan te geven, is hij een jaar geleden zaligverklaard.

Bijeengeroepen om een broederlijke wereld op te bouwen

Als christenen zijn wij niet alleen geroepen - dat wil zeggen: ieder wordt persoonlijk door een roeping uitgedaagd - maar ook *bijeen-geroepen*. Wij zijn als de steentjes van een mozaïek, die al mooi zijn, op zich genomen, maar die alleen samen een beeld vormen. Wij stralen, ieder, man en vrouw, als een ster in het hart van God en aan het firmament van het heelal, maar wij zijn geroepen sterrenbeelden te vormen die richting geven aan de weg van de mensheid en deze verlichten, te beginnen bij de omgeving waarin wij leven. Dat is het mysterie van de Kerk: in het samenleven van verschillen is zij teken en instrument van datgene waartoe de hele mensheid geroepen is. Daarom moet de Kerk steeds synodaler worden: in staat verenigd op te

trekken in de harmonie van de verscheidenheid, waarin allen hun bijdrage hebben te leveren en actief kunnen deelnemen.

Wanneer wij spreken over “roeping”, gaat het dus niet alleen om voor deze of gene levensvorm te kiezen, het eigen bestaan aan een bepaald ambt te wijden of de aantrekkingskracht van het charisma van een religieuze familie of van een kerkelijke beweging of gemeenschap te volgen; het gaat erom Gods droom te verwezenlijken, het grote ontwerp van broederschap dat Jezus in zijn hart had, toen Hij tot de Vader bad: “Opdat zij allen één mogen zijn” (Joh. 17, 21). Iedere roeping in de Kerk, en in bredere zin ook in de maatschappij, draagt bij aan een gemeenschappelijk doel: onder mannen en vrouwen de harmonie van de vele verschillende gaven te laten weerklinken die alleen de Heilige Geest weet te verwezenlijken. Priesters, mannelijke en vrouwelijke religieuzen, lekenengelovigen, laten wij samen optrekken en werken om ervan te getuigen dat een grote menselijke familie, verenigd in de liefde, geen utopie is, maar het plan waarvoor God ons heeft geschapen.

Broeders en zusters, laten wij bidden dat het Volk van God te midden van de dramatische gebeurtenissen van de geschiedenis, steeds meer aan deze roeping beantwoordt. Laten wij om het licht van de Heilige Geest smeken, opdat ieder van ons, man en vrouw, de eigen plaats kan vinden en het beste van zichzelf kan geven in dit grootse plan!

Rome, Sint Jan van Lateranen, 8 mei 2022, Vierde Zondag van Pasen.

Franciscus

Vertaling: drs. H.M.G. Kretzers

Redactie: drs. W.H. van den Dool

Eindredactie: A. Kruse, MA

Copyright: Liberia Editrice Vaticana/SRKK